Мал. В. ГЛИВЕНКА

КЛАСИЧНЕ ПІДЛАБУЗНИЦТВО

Перець

№ 17 (771). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1967

Здоровенькі були!

Лист начальникові «Головкиївбуду» тов. ГУСЄВУ В. О.

Шановний Володимире Олексійовичу!

Повірте, не вам я збирався писати цього листа. Я збирався писати Василю Степановичу Жукову — керуючому трестом «Київміськбуд» № 6.

По-перше, це він, шановний Василь Степанович, грає першу скрипку в тому конкретному ділі, про яке мова піде трохи далі; по-друге, це завдяки його невсипучим старанням діло те просувається з такою енергією, як мокре горить.

В чому ж річ? Чому все-таки пишу вам, а не шановному Василю Степановичу? Послухайте, скажу все, як було.

Вчора вранці завітали до мене поліграфісти з другої друкарні видавництва і комбінату друку «Радянська Україна». Знаю кожного з них вже не один рік. Майже всі — ударники комуністичної праці, завжди енергійні, бадьорі, веселі. А це зайшли, — ну, повірте, не впізнаю, якісь такі, наче в воду опущені, від одного вигляду молоко скисне. Жартома кажу:

— Заходити в «Перець» з пісними фізіономіями суворо заборонено.

— А нам не до жартів, — сумно одповідають прибульці, — нам уже ревти хочеться. Але ти нам краще скажи ось що. Скажи нам, голубе, з чого починається ранок культурного громадянина?

— Навіщо ви мені такі наївні питання ставите? Я вже з дошкільного віку давно вискочив.

— Ні, ні, а ти все-таки скажи.

— Як у кого, — кажу. — У кого ранок починається з фізичної зарядки, у кого — з водних процедур, а хто, продерши очі, одразу за сигарету хапається. Як кажуть, у всякої Пашки свої замашки.

— А от і не вгадав, — заперечують поліграфісти. — Ранок кожного культурного громадянина починається з газети.

Крити мені було нічим. Справді, свіжий номер раннової газети вабить тебе так, наче перший сонячний промінчик. Газета кріпко-накрілко увійшла в наш побут, і коли часом листоноша запізнюється у твій дім з газетою, у тебе появляється таке відчуття, ніби ти пішов на роботу не поснідавши. Це в поміркованих натур. А в натур експансивніших — реакція буває значно активніша. Виникають нарікання, пишуться неприємні, але справедливі скарги в редакції і на редакції, пишуться на працівників зв'язку, пишуться на поліграфістів. І нічого не попишеш! Дайош газету передплатникові рано-вранці, і ніяк не пізніше. Тоді й скарг не писатимуть.

— От-от-от! — заототонали мої гості. — Передплатник завжди правий. Це ми прекрасно розуміємо і тому ніяк не можемо зрозуміти керуючого трестом «Київміськбуд» № 6 товариша Жукова та його головного інженера т. Лісниченка. Наше поліграфічне підприємство друкує щоденно десятки центральних і республіканських газет. Ми стараємось, ми не шкодуємо сил і уміння, щоб передплатник своєчасно одержував свою газету, щоб він не сварився і на якість друку, але не все од нас залежить. Тиражі газет і журналів з кожним роком зростають, а «Київміськбуд» № 6, очолюваний товаришем Жуковим, вже кілька років тягне, мов кота за хвіст, реконструкцію і добудову нашої друкарні. Смішно сказати, але, починаючи з 1965 року, «Київміськбуд» № 6 вісім разів призначав строки закінчення реконструкції і добудови друкарні і ні разу не виконав своєї обіцянки. Ми розуміємо, буває часом, що обіцяного три роки ждуть, але товариш Жуков і цієї надії не лишає нам на радість.

— До 1 червня 1967 року, — в останнє похвалялися товариші Жуков та Лісниченко, — друкарню здамо, як лялечку! Це вже останній і реальний строк. Так що готуйте могорич...

Як бачиш, Перче, вже падає листя, вже попахує вранішніми заморозками, та могоричем так діло й не запахло. А в IV кварталі комбінат одержить десять імпортних газетних агрегатів. Де ми їх будемо ставити — тьотя Мотя знає. Газетний корпус існує тільки у кресленнях і документації, але це дуже ненадійний фундамент, щоб на ньому ставити потужні газетні ротації. На язику товариша Жукова теж їх не змонтуєш, хоч він у нього досить-таки довгий. Не говоримо вже про якість реконструкції і будівництва. Тут нею і не пахне. Зате недоробками і стопроцентним браком тхне на кожному кроці.

— Можу вас підбадьорити, — кажу поліграфістам. — Оце якраз сів писати Василеві Степановичу «Здоровенькі були!». Будьте певні, як утру йому перцю, то забігає, як молодий.

— Даремна трата паперу, — безнадійно махнули рукою поліграфісти. — Страхали ми його «Перцем» — не боїться. «До Феньки, — каже, — мені ваш «Перець». Я не боюсь ні грому, ні тучі, а ви мене «Перцем» лякаєте». Єдине, кого він боїться, так це безпосереднього свого начальства. То напиши краще товаришу Гусєву, хай він добре утре йому маку. Тоді, може, поможе.

Я подумав: буває і так. Одному помагає перець, а другому — мак.

І, послухавшись доброї ради, пишу вам, шановний Володимире Олексійовичу. Пишу і ласкаво прошу: утріть маку товаришу Жукову. Утріть на всю потужність замашного макогона. Утріть на благо нашої поліграфії, на благо преси, на благо доброго настрою передплатників газет і журналів. Утріть від усієї душі і серця!

Привіт і щирі побажання!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Українська народна пісня, але як вона блискуче виконує її на західний манір.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

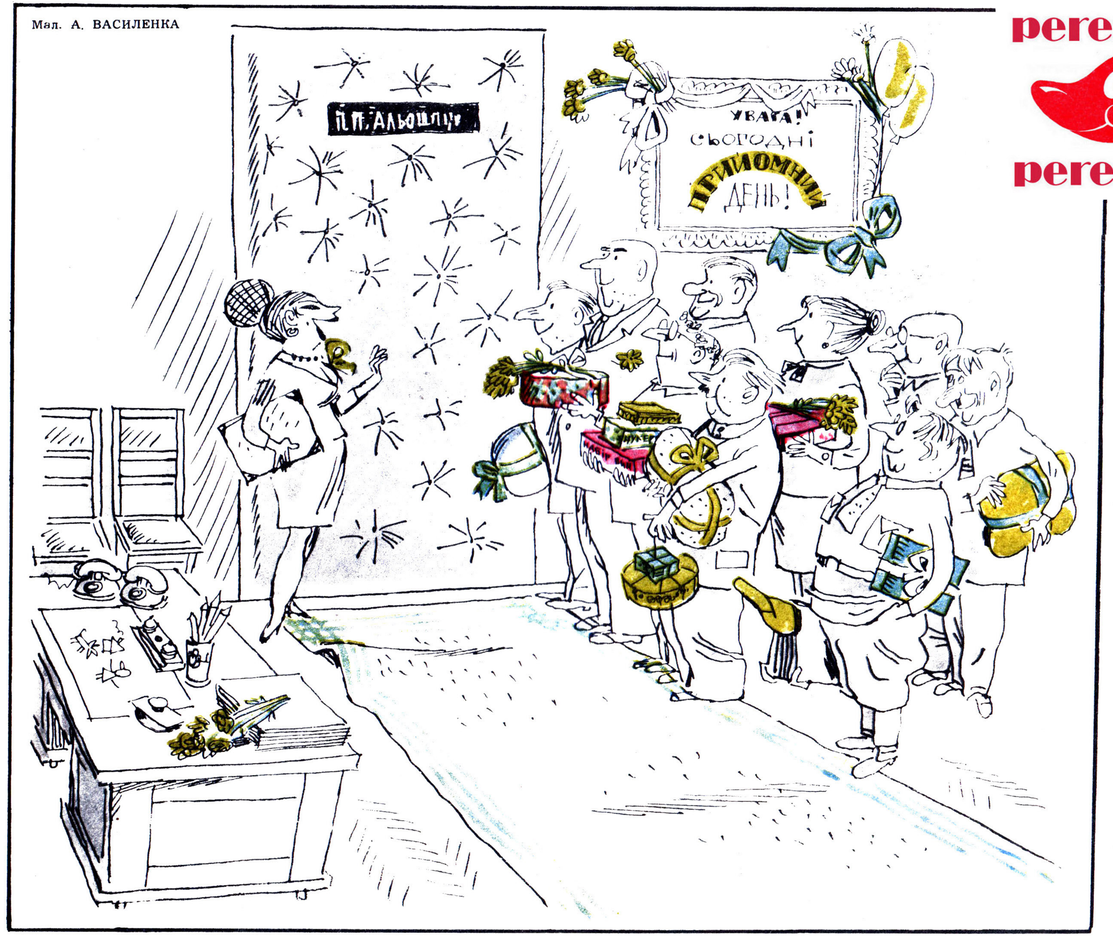

— Не хвилюйтеся! У Петра Петровича сьогодні день народження і він обіцяв прийняти всіх.

perec-ua.

perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

БАШТА РОСТЕ!

КРЕМГЕС Кіровоградської області. (ТАП). Тут споруджується небувала башта із збірного залізобетону. Плити і опори, з яких воздвигається ця споруда, постачає місцевий завод залізобетонних виробів треста «Електромережконструкція».

Будівництво ведеться дуже простим методом — плити і опори складаються штабелями і так лежать мертвим вантажем.

Незважаючи на те, що нижні деталі вгрузають у землю, кришаться і ламаються, башта росте. Заслуга в цьому належить керівництву треста «Електромережконструкція» — сидячи в Києві, керівництво забуло про свій завод у Кремгесі і не дбає про постачання вагонів для відвантаження звідси збірного залізобетону.

ПЕРЕД ДРУГИМ ЕТАПОМ

ПОПАСНА Луганської області. (Наш кор.). Подолання зони ядучих випарувань без протигазу — такий вид спорту популярний тепер серед абонентів Попаснянської міської бібліотеки. Змагання відбуваються без відриву від бібліотеки, яка притулилася на другому поверсі ветеринарної лікарні. А на першому — в коморі лікарні — зберігаються креолін, карболка та інші ветліки, які забезпечують навколишню атмосферу випаровуваннями потрібної концентрації.

Незабаром має початися другий етап змагання: до 2500 абонентів бібліотеки збирається приєднатися виконком міськради на чолі з його головою т. Побочним В. Я. Як виняток, йому буде дозволено на перший порі ходити в протигазі.

НАПІВДОРОЗІ ДО ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО

Збився з наміченого маршруту Ігор Іванович Колобов — наставник церкви села Піски Гороховіського району на Волині. По дорозі до царства небесного він завернув в один із тернопільських ресторанів і так набрався там святої благодаті, що, згадуючи бога, божу матір та всіх інших матерів, почав кулаками хрестити ближніх.

Святі діяння батюшки по-божому оцінив народний суд. Він надав Ігорю Івановичу Колобову можливість перепочити від мирської суєти в тихій обителі, вікна якої художньо оформлені залізними гратами.

СЛІДАМИ КАЛАМБУРУ

ТЕТІЇВ Київської області. (Наш кор.). Каламбур «Якби Власов за водою не пішов, я по воду до колонки би прийшов» народився серед мешканців будинку № 1-а по вул. Цвіткова. Як і всяка самодіяльна поетична творчість, каламбур виник на конкретному грунті: пропав безвісти якийсь Власов (народне «пішов ЗА водою) і через те до колонки не ходять ПО воду.

Ідучи слідами каламбура, з'ясовуємо. Власов — то не «якийсь», а сам керуючий трестом «Білоцерківсільбуд». Трест монтував біля будинку водорозбірну колонку і недомонтованою покинув. А мешканці, бігаючи кілометрові кроси по воду, прославляють керуючого трестом: «Якби Власов за водою не пішов...»

ДИСЦИПЛІНА

Ведмідь провів нараду на галяві:
— Немає місця в нас неробі і роззяві!
Хто спізниться хоч на хвилину,
Гнать буду із посади ту звірину!
...На другий день зійшлись усі, як слід.
І лиш спізнився годин на три Ведмідь.

Денис РУДЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

Остап ВИШНЯ

ЖИВІСТ

А Бандеру хіба не заарештували німці? Хіба він не сидить у німецькій в'язниці?

(Зойк щирого бандерівця).

Стоїть українсько-німецька самостійна державна дірка.

Глупої ночі, на всі боки озираючись, присідаючи й підстрибуючи, як наполоханий вовк, наблизилася до дірки людина.

— Тю! Хто ж це на дірку купу кострищі висипав?!

— Та яка там кострища?! То моя голова, а не кострища. Це — я! Український фюрер усього Правобережжя! Голову на прогулянку випустив! Задуха в державі! Територію треба поширювати, а то тхне, хоч плач! Ніде населенню розпростoритись. Воно к весні йдеться; гори розтали, і моря вийшли з берегів — нема ногою де ступити!

— А для мене місце знайдеться?

— Та як-небудь! А ти звідки?

— Од батька!

— Ну, як воно там? Чи скоро вже Київ візьмемо?

— Київ?! Який там Київ, коли й самого батька взяли!

— Як? Хто взяв?!

— Німці!

— Кого? Бандеру?! Батька нашого?!

— Та його ж!

— Куди?

— У в'язницю взяли!

— Та ну?

— От тобі й ну! Ось листа мені дав, щоб дружині його як-небудь передав!

— От тобі й маєш! Ну, лізь у дірку, поговоримо.

Купа кострищі зникла в дірці, а за нею, крекчучи, поліз туди державно-самостійний дипломатичний кур'єр від самого верховного фюрера українсько-німецької самостійної й ні від кого не залежної держави.

— Хлопці! — промовила кострища. — Гість у нас! Візьми который лопату та підгорни гори до стінки, бо нема куди людині й ноги простягти. Та канал би од моря прокопали, отам, поза південним кордоном, бо бачите, уже по всій території море пішло. Та копай обережно, щоб солома в головах не підпливла! Копай глибоченько, може, який закордонний корабель припливе...

— Копали вже...

— Копай, я тобі кажу! Це справа не проста, а справа державна, канали копати!

— Казали, що міністром буду, а воно тільки те й робиш, що гори підгортаєш та канали копаєш!

— Не базікай! Копай! Більшу дірку викопаєм, то й тебе міністром на лівий закуток призначимо! Ну, сідай, кур'єре. Так як же ж воно так? То казали, що гетьманом усієї самостійної України буде, а то взяли та в тюрму? Що ж воно це таке?

— А я знаю?!

— А хто ж знає?

— Вони знають!

— А нам хіба не цікаво знати? А що ж він там у листі до дружини пише? Не читав?

— Не читав, бо запечатаний! Хлібом заклеєний і державним пальцем припечатаний!

— А може, як-небудь можна? Прочитаємо, хлібом заклеїмо й пальцем припечатаємо! Га?

— Пальці ж у нас не державні!

— Як не державні?

— Та воно-то державні, так не верховні!

— Та хто додивиться?!

Умовила кострища державного дипломатичного кур'єра, і листа вони розпечатали...

Самостійний український фюрер самостійної українсько-німецької держави пише до своєї самостійної фюрерихи:

«Гутен таг, майне лібер Химіє Калістратівно!
Во первих рядках мого до вас листа, хайль Гітлер!
Во других рядках мого до вас листа, хайль Гіммлер!
Во третіх рядках мого до вас листа, хайль Герінг!
Во четвертих рядках мого до вас листа, хайль Кох!

Теперечки, після всіх «хайлів», майн лібер Химіє Калістратівно, сповіщаю я вас, що я, — слава тобі, майн гот! — сиджу в тюрмі. Покликали мене сам гер Гіммлер (хайль!) і дали спочатку ручку поцілувати. Я поцілував та й кажу: «Дозвольте ще й нижче поперека!» А вони кажуть: «Ніззя, бо в мене, — кажуть, — там після Франкфурта-на-Одері чиряк сів!» Вони з Одеру на самохідному доті їхали й нижче попереком в амбразуру вгрузли та й перестудилися. «Поцілуєш, — кажуть,— після Франкфурта-на-Майні, а тепер, — кажуть, — у тюрму сідай, бо треба, — кажуть, — так зробити, що ми вроді з тобою посварилися і що ніби ти проти нас! Ферштейн?» — питають. «Ферштейнаю, — кажу, — ласкавий пане!» І знову їх у ручку! «А своїм, — кажуть, — бандерівцями перекажи, щоб по схронах ховалися. Ферштейн?» — питають. «Ферштейнаю, — кажу, — ласкавий пане!» І знову їх у ручку. «А ти, — кажуть, — у тюрмі сидітимеш. Радянська влада і весь народ думатимуть, що ти й усі твої дер банди проти нас! А раз проти нас, то, значить, за них! Ферштейн?» — питають. «Ферштейнаю», — кажу, — і знову їх у ручку. «А про тюрму не турбуйтеся, буде непогано! Годуватимуть! Афидерзейн!» Уклонився я їм низенько, ще раз ручку поцілував, і вони пішли... Отже, майне лібер Химіє Калістратівно, все гаразд! Їсти дають. Ранком кава, на обід вурст з пшоняної каші, а ввечері вурстхен з свинячого кізяка, — в них, кажуть, найбільше вітамінів «Г». Живу, одне слово, непогано (хайль Гіммлер!). Сидітиму, доки скрізь дізнаються, що мене заарештовано, а потім випустять. Полатай підштанки, та латки клади краще з ковдри, бо скоро на гетьманський престол сяду, то щоб не муляло.

Обнімаю тебе, майн лібер фюрериха, майбутня фюреро-гетьманова, Химіє Калістратівно!

Твій фюрер гетьман Степан Бандера».

Подивилася кострища на дипломатичного кур'єра, а кур'єр на кострицю.

Кострища й каже:

— Так он воно як! Хитрий, падлюка!

— Як ти сказав? — кур'єр до нього.

— Хитрий, — кажу, — наш пан фюреро-гетьман!

— Тож-бо й є.

— Ну, підгортай, підгортай, хлопці, гори! Та канал прокопуйте! Спать треба лягати. На справжню державу закандзюбилося! Гетьманові вже підштанки латають!

Газ. «Радянська Україна»
6 березня 1945 р.

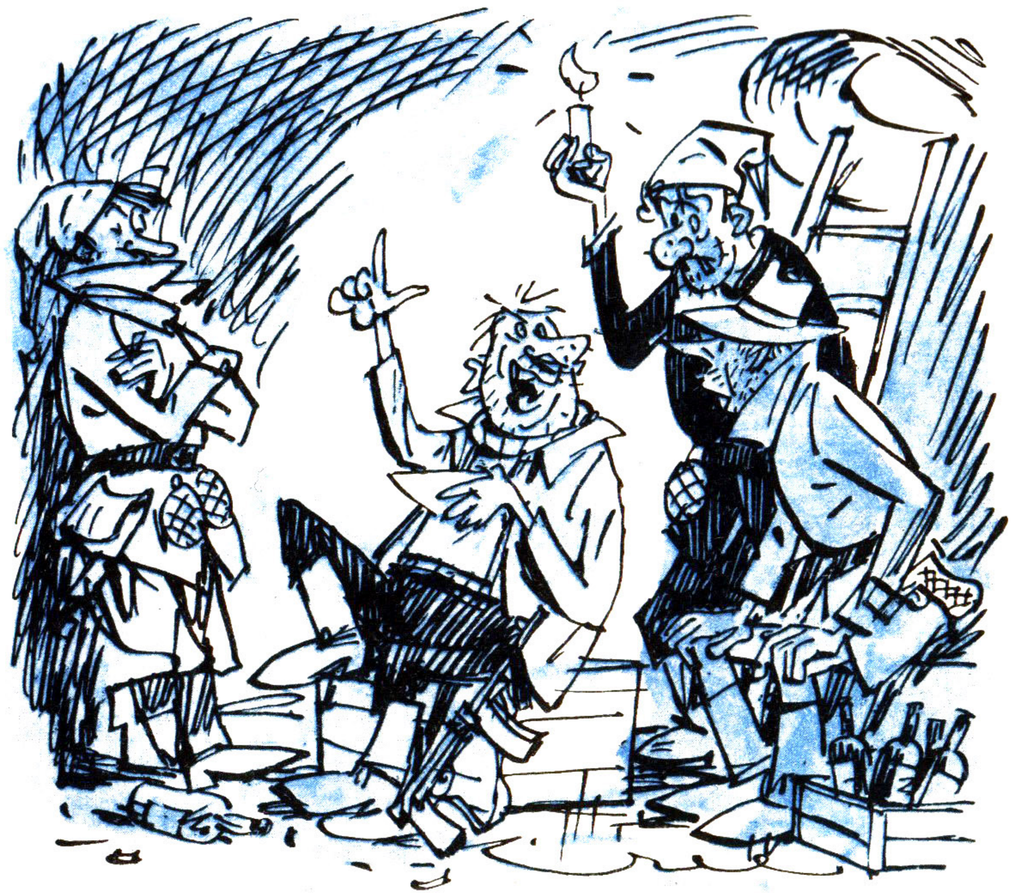

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Слава богу, синок пішов уже в перший клас. Хай тепер школа відповідає за його виховання.

— Технічна інтелігенція у нас переважно спить, — сказав Іван Павлович Катраїн.

Погодьтесь, що така заява може викликати не лише подив, а й навіть обурення.

Як це так, технічна інтелігенція спить?! Наша технічна інтелігенція, яка створює космічні кораблі й автоматичні лінії, автомати з газованою водою, кольорове телебачення і безрозмірні шкарпетки, — і раптом спить?! Ні вже, дозвольте!

І все ж можу підтвердити: І. П. Катраїн мав рацію. Бо говорив він не про технічну інтелігенцію цілої країни, навіть не про всю технічну інтелігенцію міста Івано-Франківська, а лише про ряд (хоч і довгенький) її представників.

А щоб смисл його заяви став уповні зрозумілим, мушу дати деякі пояснення.

І. П. Катраїн працює в Івано-Франківську начальником міського витверезника. А Івано-Франківський міський витверезник — хороший, сучасно обладнаний заклад. В одній кімнаті — чистенькі, акуратно заправлені ліжка для чоловіків. У другій — чистенькі, акуратно заправлені ліжка для жінок. Безперебійно діє душ, огороджений залізною решіткою, щоб деякі незагартовані, бува, не випали під час купання з-під холодного струму.

Є тут і маленька кімната, де міститься канцелярія. А в канцелярії широка картотека, з якої можна дізнатися, хто, коли і скільки разів відвідував витверезник.

Обслуга та облік тут на високому рівні.

Пішки сюди мало хто ходить. Відвідувачів переважно привозять на автомашинах. Далі — освіжаючий холодний душ. І міцний сон.

Оплата за сервіс — десять карбованців. Крім цього, начальник міліції ще й від себе надає можливість відвідувачеві внести додатково десять карбованців. Це вже «порядком штрафу» за появу в місті у нетверезому стані. Гостинність господарів витверезника виявляється ще й у тому, що прізвище, ім'я та всі інші дані про відвідувача заносять у спеціальну книгу. А щоб це відвідування не стерлося в пам'яті, працівники витверезника надсилають на підприємства або в організації «сигнал!!!», в якому висловлено просьбу повідомити, як саме відзначив колектив поведінку свого колеги.

Поведінка буває різна. А відтак і «сигнали». На кожному такому сигналі намальовано карикатуру, яка дає виразне уявлення про те, що саме накоїв той чи інший індивідуум. Тут чітка диференціація.

Якщо розвеселілий громадянин намагається в центрі міста замінити гучномовець і водночас довести першому ліпшому перехожому своє право посісти місце у збірній міста по боксу, то на підприємство надходить «сигнал» номер один.

Якщо той же громадянин перевіряє свої боксерські здібності на власній дружині у власній квартирі, тоді вже надсилається «сигнал» номер два.

Карикатура на «сигналі» номер три свідчить про те, що згаданий громадянин розпивав «на трьох» у недозволеному місці.

Коли ж на підприємстві одержують «сигнал» номер чотири, то там зразу, з самого малюнка, довідуються, що член їхнього колективу пісень не горлав, нікого не бив, у недозволеному місці не розпивав, а просто влігся відпочити посеред тротуару або в центрі скверика.

Останніх, значить, будять і перевозять доночувати у більш комфортабельних умовах.

— Отож, технічна інтелігенція у нас переважно спить, — сказав Іван Павлович Катраїн і довів це конкретними фактами.

Так, на протязі лише одного травня доночовували у витверезнику інженер мебльової фабрики В. З. Постов, інженер приладобудівного заводу А. Г. Шостицький, інженер заводоуправління будматеріалів М. В. Доцик, інженер хімічного заводу В. Г. Галкін, старший технік бюро технічної інвентаризації В. М. Клюков, інженер управління по пресі І. С. Дурнєв.

Несправедливо було б називати в цьому списку А. А. Яшкова, бо він, працюючи викладачем школи робітничої молоді, не може бути віднесеним до інтелігенції технічної.

Інша справа, коли йдеться про Станіслава Кривенка, Володимира Антонова, Станіслава Борисенка. Це справжнісінькі технічні інтелігенти. Усі вони працюють інженерами. В одному проектно-конструкторському технологічному інституті.

Усі троє протягом одного місяця побували у витверезнику. У різний час.

Останнє дещо насторожує. Мимохіть подумалося, про те, що профспілковій організації інституту бракує часу роз'яснити людям, що ліпше, гігієнічніше, випивши, йти спати додому, ніж укладатися на твердий, не завжди підметений тротуар. Та коли вже намітився в колективі такий своєрідний потяг до спання на вулиці з наступним досипанням у витверезнику, то чи не варто внести у цю справу організаційну стрункість?! Скласти чіткий графік колективних виходів, визначити конкретну вулицю, тротуар, скверик, лягти там собі рядком і чекати, поки приїде машина.

То ж, думається, і самим інженерам, і міліції, і профспілковій організації зручніше буде. Одним махом відбути. І збори по обговоренню масової ночівлі у витверезнику можна було б заздалегідь планувати.

А то якийсь різнобій виходить. Стихійність...

О. КРУКОВЕЦЬ.

м. Івано-Франківськ.

З альбома дружніх шаржів
А. АРУТЮНЯНЦА

Народний артист СРСР
М. С. ГРИШКО

Про нього скаже всяк:
«Гришко — мастак!
Що так, то так —
НАРОДНИЙ то співак!»

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Уповноважений адміністратор Дніпропетровської філармонії Вишницький М. І. вніс дещо нове в організацію концертів. Він укладав з колгоспами договори, брав гроші, призначав день і час концерту, але...

Але концерти ці відмінялись, бо кожного разу бракувало якогось музичного інструменту.

Колгоспники з Павлоградського району написали про це скаргу до Перця.

Як повідомили редакцію з Головного управління театрів та музичних установ, таке справді було. Вишницькому М. І. оголошено сувору догану.

В гостях

Знають дальні, знають ближні:
Клим женився на тім тижні,
І тепер у Клима єсть
Рідний тесть.

В добру хату на помості,
Як магнітом, тягне в гості,
Бо до тестя рветься зять
Погулять.

Теща рада, річ відома.
— Роздягайся, будь як дома.
— Бо тобі тут шана й честь, —
Каже тесть.

Узяли його за полу,
Потягли мерщій до столу,
Страв наставили довкіл —
Гнеться стіл.

Кендюх, риба і галушки,
Ковбаса, узвар, пампушки.
Підсувають наперед
Масло й мед.

Але Клим похнюпив носа,
Поглядає тільки скоса,
Бо обіду з півбезтарки,
А без чарки.

Тож у настрої сумному
Ледве плентає додому.
А його питає всяк:
— Що там? Як?

Клим усім відповіда:
— Єрунда!

Тесть почув і, повний злості,
Знову кличе зятя в гості.
Зятю, хоч і без мети, —
Треба йти.

Тесть хова усмішку хитру,
Виставля на стіл півлітру,
Цибулину, хліб черствий...
— Іж і пий!

Аж душа у зятя грає.
Хоч нічого там немає
Крім «казьонки» перед ним.
Радий Клим.

І додому йде веселий,
А із кожної оселі
Знов його питає всяк:
— Що там? Як?

Клим лиш губоньки куса:
— Чудеса!

Микола ЄРЕМЕНКО.

м. Черкаси.

Приписна істина

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Поговорімо про химери любові.

Ромео, як це вже точно доведено, любив Джульєтту. Тристан—Ізольду. Наш співвітчизник Петро — Наталку Полтавку. А наш сучасник М. С. Сапроненко — голова колгоспу «Перемога», Радянського району Кримської області, — той любив...

Втім, про це — пізніше. Насамперед треба оповісти про те, чого не любив голова згаданого колгоспу.

А не любив він, уявіть собі, дулі з маком.

І, уявіть собі, якраз з цією нелюбимою стравою до нього під'їхав головний бухгалтер колгоспу Д. І. Саламатін.

— Матимемо ми з вами, товаришу голово, дулю з маком, — тоном, що не віщував нічого доброго, повідомив бухгалтер. — План продажу овочів — того...

Голова насторожився:

— Що значить — того?..

— А те, що трохи—трохи недоперевиконали. 91,5 процента!

— Т-тек, т-тек... — прикусив голова нижню губу.

— А той... — після недовгих роздумів видушив він із себе. — А зробити чогось — не можна?

Бухгалтер поморщився. Коли головний бухгалтер колгоспу «Перемога» морщиться, це точна ознака того, що він думає про щось дуже неприємне.

— Зробити щось, звичайно, можна, — ще раз поморщившись, сказав бухгалтер. — Однак розмову на таку делікатну тему я б переніс в інше місце.

В іншому місці розмова відбулася. І це, якщо судити з результатів, була ділова і плідна розмова. Принаймні, зразу ж після неї стало відомо, що з овочами в колгоспі діло пішло на лад.

— Сто сімнадцять! — відстукав на рахівниці головний бухгалтер.

— Сто сімнадцять процентів! — відрапортував по інстанціях голова колгоспу.

Це звучало — як музика...

Як марш веселих хлоп'ят з фільму тієї ж назви.

Веселими стали геть усі, хто не пошкодував своїх зусиль для досягнення успіху. Чиї, кон-

кретно, це були зусилля, зразу не легко було визначити. Виявилося це трохи пізніше, коли тим, що найбільше відзначилися, почали нараховувати премію за перевиконання плану.

Ну, само собою, перший рядок в преміальній відомості посіло прізвище голови колгоспу М. С. Сапроненка. Йому нарахували не дуже багато — всього лише п'ять окладів місячної зарплати.

— Більше ніяк не можна! — розвів руками головний бухгалтер.

Що саме так воно і є, Д. І. Саламатін довів власним прикладом: собі виписав точнісінько стільки ж.

На цьому, власне, можна було б і закрити преміальну відомість, та якось неприємно вона вражала своєю лаконічністю. Всього лише два рядочки! І голова наказав вписати ще кілька прізвищ.

Тепер вийшло солідно. Головне — демократично. Правда, трохи різала око цифра в кінці відомості — була вона більш, ніж солідною, — але, подумавши, голова сказав:

— Ну що ж, по роботі — й честь!

Роботи і справді було чимало.

Щоб за лічені години вивершити і, навіть, на 17 процентів перевершити план продажу овочів, їх треба було мати.

Овочі, звичайно, а не проценти.

З овочами справи виглядали не дуже втішно: їх ще треба було зібрати.

Трохи краще вимальовувалася картина з процентами. Їх, відверто кажучи, теж нелегко було нашкрябати, але тут уже на допомогу прийшли добрі люди.

Існує така категорія добродіїв вельми чутливих до переживань свого ближнього. Заради нього вони готові йти на все, навіть — на серйозні жертви. Особливо, коли в жертву можна принести інтереси громадські, а не власні.

Такими добрими і вельми послужливими людьми на цей раз виявилися В. Г. Штепа — директор Радянської районної заготівельної контори, А. Г. Семенов — голова Феодосійського радгоспробкоопу і З. Л. Полякова — головбух цього ж таки торговельного закладу. Вже вони постаралися! Усі свої внутрішні резерви мобілізували, щоб допомогти керівникам колгоспу «Перемога». Не привіз колгосп овочів, так вони замість буряків і капусти охоче приймали висококалорійні замінники у вигляді приємних усмішок. Одну усмішку — за центнер овочів. Десять усмішок — за тонну. Отак і набралося 120 тонн. На них і виписали колгоспу відповідні документи.

За допомогою такої ваговитої приписки голові колгоспу М. С. Сапроненку і бухгалтеру Д. І. Саламатіну не тільки вдалося завоювати славу передовиків, але ще й покласти в кишеню 6600 карбованців премії.

Підбивши цей химерний баланс, ми, нарешті, можемо повернутися до того, з чого розпочали, і розповісти про дивовижну любов голови колгоспу «Перемога». Як показали досвід і практика, дуже і дуже він любить славу, але не цурається й грошей. Щоб і те і друге здобути, він не гребує нічим, — навіть брехнею.

Брехнею, кажуть, світ пройдеш, та назад не вернешся. Це — істина. Прописна!

Але, як виявляється, прописні істини дещо відмінні від приписних. Красномовно це підтверджує хоча б той факт, що, побувавши в бувальцях, майстри приписок назад вернулися на свої насиджені місця і, як і раніше, керують колгоспом «Перемога».

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Кримська область.

Ловець «уток».

ЖОВТЕНЬ і САТИРА

З малюнків заслуженого діяча мистецтв УРСР художника БЕ-ША.

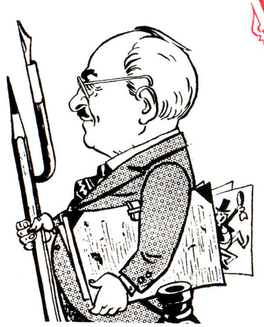

Бе-Ша (Автошарж)

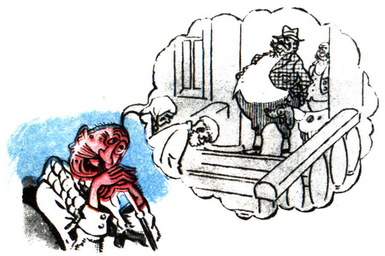

Емігрантські будні.

Бонн-Гуріон.

Гуллівер у США.

Спавучені штати.

На брудершафт.

Гарне яблучко, та червиве.

ПЛАГІАТ

ГУМОРЕСКА

Самотньо сидів літньої ночі сторож Панкрат Чеберяк на току і, вдивляючись з нудьги в зоряне небо, гладив рукою великого кудлатого пса, що лежав біля ніг. Погляд Панкратів лініво снував по небесній безодні, а самому думалося: «Невже там таки нічого розумного нема?

Пес не дивився на зорі. Пес лежав, поклавши голову на лапи, і, здається, думав про своє собаче життя. Раптом ніс його затремтів, вуха нашорошились. Він встав і повільно попрямував у темряву.

Панкрат глянув у той бік, куди пішов пес — нічого не видно. І пса не чути, не гавкає. «Виходить, нікого нема», — подумав Панкрат. Та незабаром побачив аж у кінці току людську постать. Вона зачерпнула з купи пригорщу гречки, подивилась, неквапливо дістала з-під пахви мішок і так само неквапливо почала нагрібати гречку. Поруч стовбичив Панкратів псисько і уважно спостерігав, як колгоспна гречка зникає в чужому мішку.

Такої ганьби Панкрат не стерпів. Скочив, мов ужалений, стрельнув двічі з рушниці і потім крикнув:

— Стій! А то пристрелю!.. — Але в ту ж мить замовк: людська постать лежала на гречці і не ворушилась. Мабуть, і не дихала. Пес, так той живий зостався. Панкрат сам бачив, як він рвонув з току, аж гречка з-під лап бризнула. А постать й кроку не зробила. «Вбив! — промайнуло в голові. — На смерть».

— Та я ж вгору стріляв! — закричав з переляку Панкрат.

— А щоб тобі у вухах стріляло! — заворушилась постать. І сіла. Панкрат остовпів: на гречці сидів кум Демид. Сидів і обурювався:

— На що вже собака до гавкоту охоча і то навіть не гаркнула, а ти, чорте сліпий, таку стрілянину зчинив, аж душа в п'яти забилася...

— Та я ж для попередження...

— Хай тобі грець з твоїм попередженням! — не захотів слухати Демид. — Ти спочатку крикни для попередження, дай людський голос, почути, а тоді вже стріляй, скільки влізе! А то ні з сього, ні з того бабахнув та ще й двічі... Так можна настрахати людину, що вона з переляку дуба вріже. Дай закурить, бо жижки трясуться, — попросив Демид, сидячи на гречці. Панкрат сів біля нього, закурили.

— Чого це тебе серед ночі носить? — спитав він.

— Та по гречку ж прийшов.

— По яку гречку?

— Та по яку ж. По ту, на якій сидимо.

— Так це ж колгоспна гречка.

— А хіба я не знаю.

— Знаєш?! Так, виходить, ти красти прийшов!

— Та ну, так зразу й красти.

— А як же не красти, коли он твій мішок валяється! — розхвилювався Панкрат.

— То, може, воно ще й не крадіжка, а ти вже кричиш. Може, воно, Панкрате, плагіат...

— Плагіат? — підозріло глянув Панкрат на Демида. — Не чув про таке. Крадіжки у нас траплялися, а такого, як ти кажеш, не було.

— От бачиш! — зрадів Демид. — А розкричався: крадіжка, крадіжка. Крадіжка — це одно, а плагіат — зовсім інше. Крадіжка, куме, сама по собі, а плагіат сам по собі.

— А що ж воно таке?

— Плагіат... — зам'явся Демид. — Плагіат це таке діло... Ну от, приміром, крадіжка. Так крадіжка це, коли я щось украв і кінці в воду. І при крадіжці обов'язково повинен бути злодій. Без злодія, куме, не буде крадіжки — це тобі мала дитина скаже. — А якщо взяти плагіат, то тут вже, куме, злодія не-ма...

— Звісно, раз нема крадіжки... — погодився Панкрат.

— Тут є плагіатор.

— Ух ти, слово яке! — мотнув головою Панкрат.

— Це літературна особа, — пояснив Демид. — По-нашому злодій, а по-їхньому, по-літературному плагіатор.

— Та що ти мені голову морочиш! — розсердився Панкрат. — То ж по-їхньому плагіат, а по-нашому ж крадіжка!

— Правильно! — не розгубився Демид. — На перший погляд начебто так, начебто крадіжка, а якщо глибше копнути, то не так. Крадіжка, Панкрате, це коли я вкрав твої штани і сховав або продав. Оце крадіжка! — підняв вгору палець Демид. — А коли я вкрав твої штани, надів на себе і видав за свої — це вже, куме, плагіат.

— Хай так. Хай буде плагіат. Але яка ж тут різниця?! — не здавався Панкрат, — штани мої крадуть і так і так!

— Це правда, — замислився Демид. — Штани крадуть в обох випадках...

Нова думка засвітилася в його очах. — Припустимо, куме, що ти винахідник! І я винахідник. Ти придумав комбайн і назвав його АХАТе-66.

— А що це за комбайн? — спитав Панкрат.

— Не знаю. — Відмахнувся Демид. — Мені так пояснювали і я тобі так пояснюю. Так от, ти придумав АХАТе-66. Я теж винахідник, але я нічого не придумав. Але я не такий дурень, як ти гадаєш. Що я роблю? Беру твої креслення, переписую все на чистий папір, підписую своє прізвище, називаю комбайн ОХАТе-67 і несу на затвердження. Оце і є плагіат.

Кум Демид встав і почав нагрібати в мішок гречку. Панкрат сидів мовчки, думав. Демид нагріб гречки, зав'язав мішок мотузком і присів відпочити.

— Добре, нехай буде ОХАТе, — заговорив Панкрат. — Але яке відношення має гречка до ОХАТе?

— Гречка? — перепитав Демид. — Гм, гречка, є гречка. Ну, як би тобі пояснити... От, приміром, ти, Панкрате, письменник і я — письменник. Ти на Білому морі живеш і пишеш, а я на Чорному живу і поки що не пишу, я даю інтерв'ю, тобто розповідаю кореспондентам про свої плани. Всім розказую, що я збираюся написати один історичний роман і два на сучасну тему Крім того, обіцяю написати ще три повісті: дві для дітей і одну для юнацтва. Але роки минають, діти підростають, ти на березі Білого моря роман пишеш, я на березі Чорного моря даю інтерв'ю. Ти написав роман «Північне сяйво», а я все ще мотаюся, інтерв'ю даю. Моє інтерв'ю не приймають. Давай, кажуть, роман. Що я роблю?

— Пишеш роман, — підказав Панкрат.

— Ні, не вгадав. Беру твій роман «Північне сяйво», відриваю твою палітурку, вкладаю твій роман у свою палітурку, пишу на ній вгорі своє прізвище — Демид Поперечний — і нову назву «Південні хвилі». І все— плагіат готовий. Можна нести до видавництва. Так і тут, куме, на току. Беру свій мішок, насипаю в нього чужу гречку і міцно зав'язую. І тут плагіат готовий, можна нести додому. Різниці немає. І там, і тут я плагіатор, так би мовити, літературна особа. Піддай мішок!—попросив кум Демид.

— Не знаю. Моє діло заявити, — сказав Панкрат, піддаючи мішок.— Є голова, є правління — хай розбираються, де плагіат, а де крадіжка... Однак, тебе можуть посадить.

— Ме-не?! — здивувався Демид. — Таке скажеш. Та я у Пилипового Віктора ще торік, коли той в університеті вчився, про це діло все взнавав. Так він мені, знаєш, що сказав? «Вас, каже, дядьку, за плагіат не засудять. У вас, каже, дядьку, в першу чергу звання письменника відберуть». І в газеті можуть написати: мовляв, стережіться Демида Поперечного, бо він такий...

— Який такий? — поцікавився Панкрат.

— Ну, такий, що може поцупити, одним словом, плагіатор.

Демид попрощався і зник у нічній темряві.

Панкрат якийсь час дивився йому вслід, потім розвів руками і з досади заговорив сам до себе:

— Біс його знає. Послухаєш, як той Демид говорить, то виходить, що він — таке цабе, що куди там — літературна особа, плагіатор. А подивишся, як він, чортяка, мішок гречки з току пре — то Демид звичайнісінький злодій. Так що ж тоді виходить?.. Якщо це крадіжка і кум Демид злодій, то його посадять... А якщо це той... плагіат, і кума Демида не посадять? Тоді, брат, стережись! Тоді плагіатори мішками усю гречку з току розтягнуть!..

Володимир МАМАН.

м. Кривий Ріг.

НОВИЙ ВАРІАНТ СТАРОЇ КАЗКИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Прекрасний принц знайшов босоніжку з відклеєною підошвою.

— Ах! — вигукнув принц. — Яка гарна ніжка у цієї дівчини. І яка дівчина неохайна: у нової босоніжки відірвала підошву...

А дівчина сиділа і плакала від скрухи. Подумати тільки — одягла нові босоніжки і на тобі — полетіли підошви — відклеїлися!

— Тітонько-голубонько! — прибігла дівчина до доброї феї. — Зробіть чудо! Торкніться чарівною паличкою — приклейте підошву.

Добра фея глянула на покалічене узуття і сказала:

— Дитинко, проти босоніжок Вінницького взуттєвого об'єднання імені Щорса моя паличка безсила. Ці босоніжки ліпив сам злий чаклун Бракороб. Але я зараджу твоєму лихові. Візьми оцей талон і побіжи з ним туди, де купила босоніжки. Тільки поспішай! Тут сказано, що якщо ти протягом двох місяців не повернеш фабриці продукцію злого чаклуна, не бачити тобі нових босоніжок.

І ось тоді, поспішаючи, дівчина загубила одну босоніжку. А принц знайшов.

Він дуже обережно підняв її, уважно оглянув і перш, ніж кинутись на пошуки власниці босоніжки, вирішив підклеїти підошву. Зайшов до однієї майстерні — кажуть не беруться. Зайшов до другої, а там сміються.

— Ваше, — кажуть, — височество, викиньте на смітник це дітище злого чаклуна Бракороба і купіть вашій ясній дамі нові босоніжки!

Послухався принц. Купив нові вінницькі босоніжки за 10 крб. 60 коп., а собі за 4 крб. 60 коп. купив сандалії Луганської фабрики № 2. Надів їх і пішов сам шукати ту дівчину, якій прийдуться до ноги нові босоніжки. Та не встиг він пройти якийсь кілометр, як у нього теж відклеїлися підошви.

— Ну, це вже ні в яку казку не лізе! — засмутився принц. — Як же я тепер шукатиму дівчину?..

Але дівчата тікали від нього. Вони знали, що в старій казці дівчатам давали міряти кришталевий черевичок. А тут до них приставав якийсь дивак, називав себе принцем, шльопав відклеєними підошвами сандалій і пропонував поміряти нові босоніжки.

— Слухайте, принц, чи як вас там, — одмахувалися від нього дівчата. — Набридли нам вінницькі босоніжки. У них на третій день відлітають підошви... Кришталевий черевичок є — поміряємо!

— Немає кришталевого, — зітхнув принц. — Добра фея кришталевих уже не виробляє.

— А не виробляє, то проходьте, ваше височество, з богом.

Почвалав принц далі. Іде, йде, коли бачить дівчина сидить. Та така гарна, що ні в казці сказати, ні пером описати. Сидить і гірко плаче. Збоку лежить одна босоніжка з відклеєною підошвою, а на ногах пара нових. Підошви в них відпоролися і в усі боки гнилі нитки стирчать.

— Вона! — подумав принц, і кинувся до неї: поміряйте, ясна зіронько, оці босоніжки!

— Ой, знову вінницькі! — вигукнула крізь сльози красуня і гнівно затупотіла своїми гарними ніжками. — Не буду! Не буду! Не буду! Ні вінницьких, ні бердичівських! Бачите, як злий чаклун Бракороб у Бердичеві над босоніжками чаклує? Гнилими нитками строчить! Тільки взулася і знову боса!

Принц сумно похитав головою, але не відстає.

Тут уже дівчину зло взяло.

— Якщо ви і справді принц з чарівної казки, — сказала вона, — і хочете, щоб я була вашою нареченою, покажіть лицарську спритність, сміливість і хоробрість: знищіть злого чаклуна Бракороба! А босоніжки Вінницького взуттєвого об'єднання імені Щорса (яке очолює т. Вербило), Бердичівського взуттєвого комбінату № 3 (де директором т. Сидоренко) та сандалії Луганської фабрики № 2 (якою керує т. Кучеренко) випускайте лише на рівні кришталевих черевичків. На таких умовах я згодна на все!

Тієї ж миті з'явилася добра фея, махнула чарівною паличкою і перетворила браковані босоніжки на кришталеві черевички.

Зацікавились бердичівці, зраділи луганчани, здивувалися вінничани. А всі останні споживачі так ті просто очам своїм не повірили.

Бачить таке діло Міністерство легкої промисловості і до феї: так, мовляв і так, чи не підете, до нас у «Головвзуття» чудеса робити. Гарантуємо персональний оклад й амортизаційні на паличку.

Але фея відмовилась від переходу з казки в дійсність.

— Ви, — сказала вона, — можете й самі зробити вашу дійсність казкою. Виведіть звідусіль злого чаклуна Бракороба і з ваших конвейєрів сходитимуть лише кришталеві черевички.

Усі споживачі покрили останні слова доброї феї бурхливими оплесками.

Ол. ГРОМОВ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Товаришу директор, отой клієнт порвав на салфетки нашу книгу скарг.

СЕРЙОЗНО І ЖАРТОМА

Широко відомий у вузьких колах.

—

Малогабаритний письменник.

—

Над рукописом поета-лірика авторучка обливалася чорнилом.

—

Курка, над якою занесли ніж, молила бога, щоб він знову перетворив її на яйце. Бог послухав, і з яйця зробили яєшню.

—

Свічка капала на свічник, хоча трималася тільки на ньому.

—

Гідність спить у кожній людині, але не в кожної прокидається.

Володимир БРЮГГЕН.

ЖИТТЯ

(АФОРИЗМ)

Життя — це пошук, — дзижчала Муха, в пошуках об'їдків.

Життя — це таємниця, — дивився Баран на нові ворота.

Життя — це ненависть, — твердив Вовк, при згадці про вегетаріанців.

Життя — це коло, — думала Білка, крутячись у колесі.

Життя — це наука, — зробив висновок студент після того, як не одержав стипендії.

Життя — це редактор, — подумав автор, надсилаючи ось ці рядки до редакції.

М. МАКАРЧУК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЩОСЬ Є...

У Петра заболіла голова. Він звернувся до місцевого медпункту. Вислухавши хворого, йому порадили піти до більш кваліфікованих спеціалістів. Коли Петро повернувся з лікарні, його товариші запитали про хворобу, Петро відповів:

— Лікар, який оглядав мене, сказав, що у мене в одній половині голови щось є, а в другій немає нічого.

Записав П. КОШМАН
з с. Серебряне Кремгесівського району
Кіровоградської області.

ЗА ТРЕТЬОГО

Прийшли свати до однієї дівчини. Сватають за сусідського парубка. А вона навідріз:

— Не піду за нього!

Що не говорили, а вона своєї — не піду, та й годі.

— А чого ж ти не підеш, у чому причина, дочко?

— Та бачите, мені ворожка сказала, що мій перший чоловік буде п'яницею, а другий — гультяєм. Так я хочу відразу за третього вийти.

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з м. Борисполя Київської області.

ПРОВЧИЛА

Жив у селі один чоловік. Все, було, докоряє жінці, що вона ніби не така, як інші. То не те скаже, то не там сяде, то не так зробить. От одного разу поїхали вони до міста. І коли йшли вулицею, чоловік раптом зупинився і сказав їй:

— Ти говорила, аби купити вапна. Ось тут продають, — він показав на двері аптеки. — Піди купи, бо то жіноче діло, а я тут постою, тебе почекаю.

Жінка поспішила туди, куди показав їй чоловік, а той відступився трохи набік і жде.

От жінка виходить з аптеки, а чоловік її й питає:

— Ну, як, купила?

— Ні, — каже жінка, — не купила. Вапно є, але без чоловіків не продають. Ходімо вдвох, може, купимо, поки не розібрали.

Коли зайшли всередину, вона, звертаючись до аптекаря, сказала:

— Ви питали, який це дурень мене сюди по вапно послав. То оце я привела його, щоб ви побачили!..

Записав О. ЗАХАРЧЕНКО
з с. Горбівців Глибоцького району
Чернівецької області.

ПО УРОВНЮ, ТО ПО УРОВНЮ

Один господар задумав побудувати нову хату. Порадившись з господинею, він погукав муляра і показав, де повинна стояти хата. Місце вибрали якраз під бугром.

Муляр почав викладати фундамент.

Прийшла господиня кликати вечеряти і подивитись на роботу. Обійшла кругом і питає:

— А чого це, чоловіче добрий, один край нижчий, а другий вищий?

— А того, що хата будується під горою, — відповів муляр.

— Так то так, а все-таки чого один край нижчий, а другий вищий?.. — допитується та.

— Та того, хазяйко, що це зроблено по уровню.

— Та по уровню, то по уровню, я це знаю, а чого все-таки один край нижчий, а другий вищий...

Повідомив М. С. ДЗЯБЕНКО,
колгоспник к-пу ім. Енгельса Матяшівської сільради В. Багачанського району
Полтавської області.

НАША БЕРЕ...

З вулиці до хати вбіг хлопчина років дванадцяти весь у багнюці, у подертій сорочці.

— Ура, мамо, наша бере!!!

— О боже, а де ж Іван?

— Івана ще б'ють...

Повідомив Б. Д. ПРОЦКОВ
з м. Львова.

Друже Перче!

Рятуй! — за 850 кілометрів від нас, під Києвом, на Броварському ремонтно-механічному заводі Міністерства сільського будівництва УРСР щось тріснуло, а нам — біда.

Спочатку нам розтлумачували, що то тріснула рама шасі нашого автокрана. Ремонтники, дякувати їм, не полінувалися навіть папірець нам про це прислати: «На поставленом Вами на наш завод на капитальный ремонт автокран ЛАЗ-690 рама шасси ЗИЛ-164 имеет трещину и ремонту не подлежит».

Потім тріснула броварська баєчка про тріщину. Відрядили ми своїх людей на завод, і вони знайшли нашу раму живою та здоровою, тільки до чужого автокрана приладнаною.

Тоді нам пообіцяли відремонтувати кран до 10 травня, але й ця обіцянка тріснула, як булька на воді.

А тим часом без крана тріщить наш виробничий план. І все тому, що у когось із броварських ремонтників совість із тріщиною.

П. ВАХНЯК,
голова ради Гвіздецької міжколгоспної будівельної організації Івано-Франківської області.

Якщо ти захочеш, щоб тебе вилаяли десятиповерховим матюком, то купи моторного човна і приїдь у Новомосковськ на Дніпропетровщину. Але запасися грішми. Бо кожен сеанс лайки коштує 20 коп. Сеанси відбуваються на новомосковській човновій станції, де начальником Г. І. Логинов. Підпишеш з ним угоду, що твого мотора станція буде зберігати у спеціальному ящику, а за те платитимеш по 20 коп. на добу. Та своїх ящиків станція не має. І ти поставиш власний. Але ти однаково платитимеш гроші. А за тих щоденних 20 копійок Г. І. Логинов відчистить тебе таким благословенням, що аж до п'ят тобі воно дійде. Не доходять ті благословення тільки до директора міськпобуткомбінату т. Рожка.

І. НЕДІЛЬКО, А. ПЕДАН, С. РУДИК та інші.
м. Новомосковськ.

Ти й не уявляєш, який прекрасний будинок для дітей-інвалідів спорудило у нашому місті БУ-2 «Єнакіївжитлобуду». Є на що глянути!

Дбаючи, очевидно, тільки про те, щоб було на що глянути, будівельники забули про одну сущу дрібницю — що в будинку хтось житиме. А це, між іншим, зразу ж і позначилося, тільки но в будинку поселилися діти. Виявилося, що каналізація не діє, а бетонна долівка душових кімнат безперебійно пропускає воду на нижній поверх. З неменшою щедрістю мешканцям цього будинку постачає воду і решето, що його будівельники чомусь назвали дахом.

Як бачиш, Перче, щодо води ми нестачі не відчуваємо. Маємо її досхочу. От тільки жаль, що наші підрядчики з «Єнакіївжитлобуду» до нас у гості завітати ніяк не хочуть. Дуже жаль. Води вистачить, щоб і їм влаштувати холодний душ.

В. КОВАЛЕНКО,
директор дитячого будинку.
А. ШИШКОВ,
секретар парторганізації.
Г. СТЕПАНОВ,
голова місцевкому профспілки.

м. Торез
Донецької області.

Допоможи нам зв'язатися з космосом і розшукати керівників Івано-Франківського будівельно-монтажного управління зв'язку. Вони, як подейкують, там, у небесних сферах, по-горло зайняті проблемою телефонізації місяця. Робота, звичайно, дуже серйозна, однак ми змушені їх від неї одірвати і нагадати, що вони ще не впоралися з своїми земними ділами: у травні 1966 року уклали договір з колгоспом «17 вересня» на монтаж АТС, навіть гроші одержали за цю роботу, а ще і нині до неї не приступили.

Отож, Перче, якщо можеш, верни івано-франківських зв'язківців з неба на землю.

В. КАЧУРИН,
секретар колгоспної парторганізації.

Колгосп «17 вересня»
Городенківського району
Івано-Франківської області.

Серед мешканців хутора Лобанівки останнім часом дуже поширилася тенденція вийти з Дергачівського району й приєднатися до Золочівського, у складі якого вони ще не так давно були. Цей сепаратизм поширився у зв'язку з ремонтом переїзду через річку. Лобанівці люблять порядок. Тут було застряв якийсь високий золочівський начальник. Він викликав директора радгоспу ім. Леніна на місце події, розпік його і наказав негайно відремонтувати переїзд. Наказ було виконано, мов по щучому велінню. Переїзд діяв безперебійно.

На жаль, тепер ніхто з дергачівських начальників на хуторі не буває, на переїзді не буксує і директора радгоспу не розпікає. А без такої процедури директор нічого не ремонтує, хоч на тому переїзді рве мотори і калічиться весь автотранспорт радгоспу.

Припечи хоч ти його, Перче!

ЛОБАНІВЕЦЬ.

Харківська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти не знаєш, скільки вони вижимають кілометрів за годину?

Страшне перо не в гусака...

«В суботу, 26 лютого цього року, о 18 годині я напував біля криниці свого батька».

(Із заяви до товариського суду).

—

«Акт від 17.07. 1966 р. с. Вітрянка.

Комісія в складі Голови рев. комісії Яковця П. М., агронома колгоспу Лісового В. І., начальника сторожової охорони колгоспу Нестерюка П. І., бригадира Білоткача В. А. склали цього акта в тому, що цього числа нами обстежено площу кукурудзи на силос, яку систематично ріжуть нижче слідуючі товариші:

1. Герасимчук Килина Григорівна — 1 голова
2. Гончар Василь Григорович — 1 голова
3. Куляк Федір Юхимович — 2 голові
4. Майстер Степан Васильович — 3 голові
5. Гринько Прокіп Васильович — 1 голова

і т. д.»

(Із акта, поданого на правління колгоспу).

—

«Правлінню колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС.

Доповідна записка від начальника сторожової охорони колгоспу Нестерюка П. І.

Доводжу до вашого відому, що в ніч з 1. 07. 1966 року на 2. 07. 1966 року в конюшні не ночували такі коні:

1. Рожко Федір Дмитрович
2. Дем'янчук Іван Петрович
3. Фрицак Василь Степанович
4. Фрицак Василь Іванович і т. д.

Прошу прийняти міри».

(Доповідна записка до правління колгоспу).

Записала О. ГЕРАСИМЧУК.

с. Вітрянка
Сокирянського району
Чернівецької області.

* * *

«В х. Крижанівка продається кабан, ціна якого залежить від продавця. Звертатись до хати Ів. Сірка».

(З оголошення).

—

«Своїми доказами він рвав йому одяг».

(З виступу свідка).

—

«Він схопив його за хуліганство і потяг у міліцію».

(Із заяви до суду).

Подав Г. БІЛОУС.

с. Хильківка Хорольського району
Полтавської області.

* * *

«У нас ворують, а прокурор в цій справі не приймає ніякої участі...»

(З виступу на зборах).

—

«Будучи глухонімим і в нетверезому вигляді виражався нецензурною лайкою».

(Із протоколу).

—

«Миші робили тут страшні справи, а криси, що їм в голову збреде».

(Із протоколу огляду пекарні).

Повідомив П. Ф. БАБЕНКО.

м. Каховка.

* * *

«Завтра прибути у Жирківську медлікарню всім механізаторам, агрономам та іншим спеціалістам сільського господарства на комісію. Явка обов'язкова всім, крім тих, що перебувають на ремонті».

(З оголошення).

Надіслав П. ЖАБОТИНСЬКИЙ.

Мал. М. КАПУСТИ

Робить рекламу.

Сатиричні мініатюри

ДЕ Ж ІСТИНА!

Муж і жона — одна сатана.
Примовці сто літ. Застаріла вона.
Бо часто в сусіда, по той бік стіни
Ледь світ — галасують... дві сатани.

С. ГРИЦЕНКО.

ПЕРЕДМОВА

Лев, перш чим збори починати,
Дав довідку у декількох словах:
— Ми будемо на днях
Скорочувати штати.
А зараз — починаємо дебати.
Хто буде першим виступать?
Всіх можете,
Й мене, критикувать!..

До ранку всі просиділи
Й — ні слова.

Що значить —
Вдала передмова!

Кость ДЯЧЕНКО.
м. Сміла
на Черкащині.

ДУБОВО-ЛИПОВА ЛІРИКА

Вірші Дубини,
Мов мішаний ліс:
Є горобина,
Є й верболіз;
Віти соснові,
Калиновий міст:
Мова дубова,
Липовий зміст.

Володимир ОКУНЬ.
м. Дніпропетровськ.

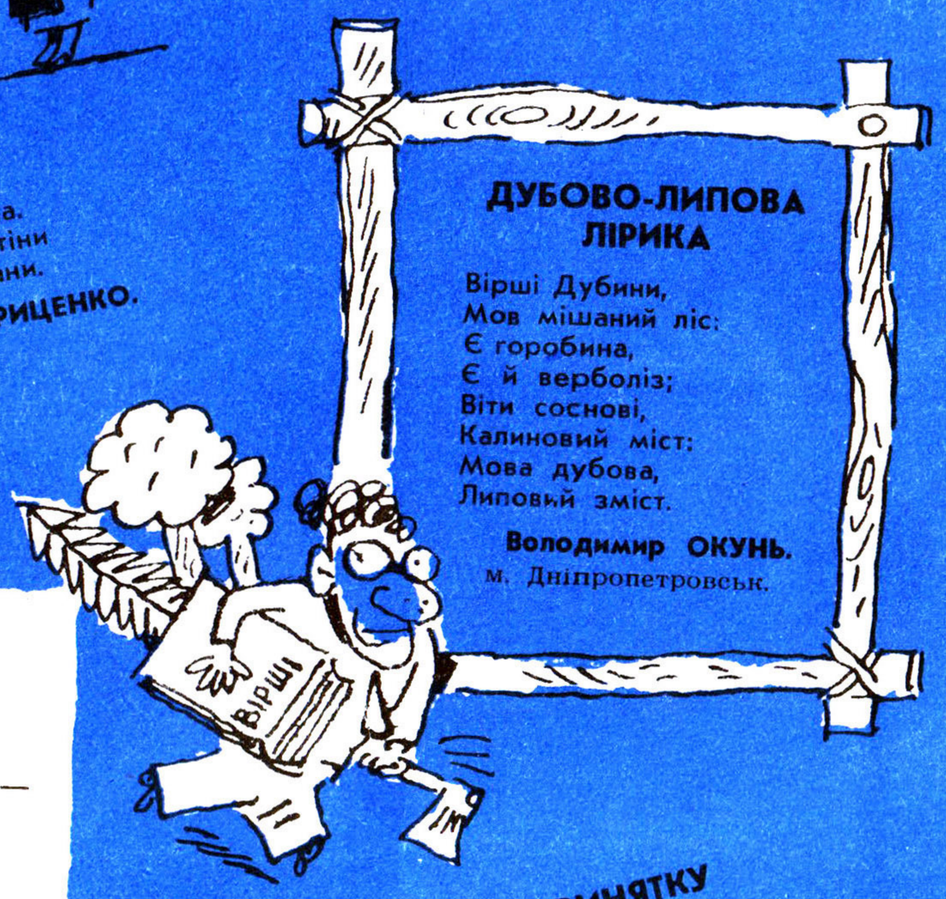

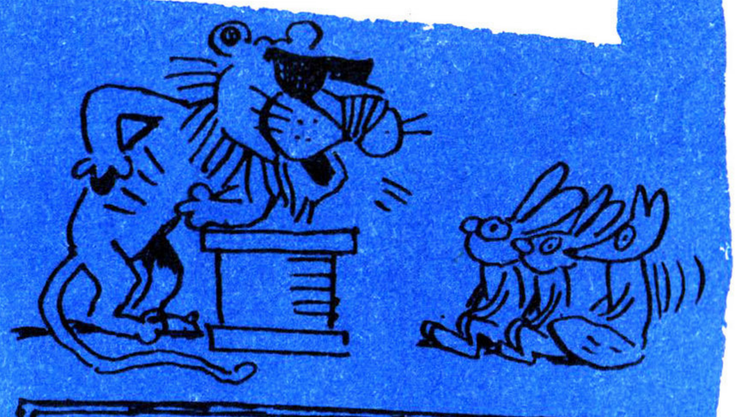

ПРИГОДА

— Ви чули, хтось кричав: «Рятуйте!»
Так жалісливо... просто жах!!
— То — агроном! За зайцем гнався —
Та й заблудився в бур'янах!

ПЕРЕВТОМЛЕНИЙ

Дружина воду носить. Може,
Ти їй, сердешній, допоможеш?
— Ох, я втомився допомагати,
Вона ж у мене, друже, п'ята!

П. ВАСИЛЕНКО.
Радгосп «Привілля».
Троїцький район
Луганської обл.

ПРАВИЛО БЕЗ ВИНЯТКУ

Осел ніяк не міг того збагнуть,
Не розумів — і все,
Що лиш за те його Ослом зовуть,
Що він і є... Осел.

Я. ОСТРОВИЙ.
м. Дніпродзержинськ.

КОМАРОВА ДУМКА

— Чого це бджоли так розхвалюють нектар?
Найкраще в світі — кров.— Пищав Комар.

ГОСТИННІСТЬ

Казав Павук гостинний Мухам всім:
— Люб'язно вас запрошую в свій дім.

Анатолій СИНЯВСЬКИЙ.
м. Житомир.

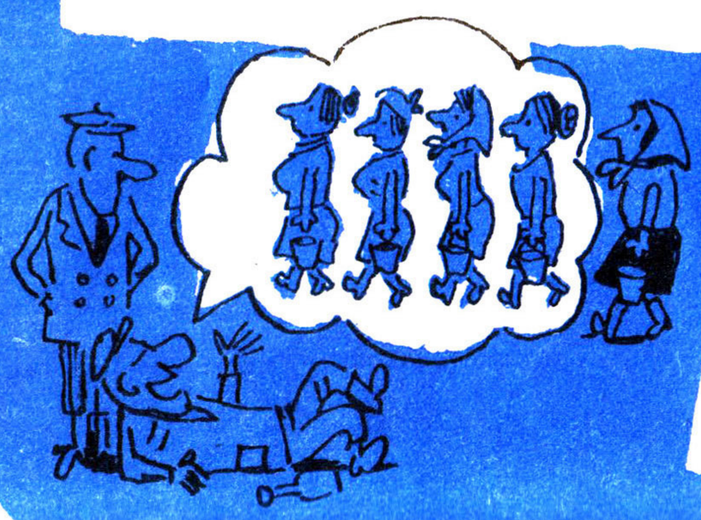

ЗНАЙ НАШИХ!

— Не вихваляйся! — Муха до Вола. —
Я, любий мій, уже й слоном була!

Леонід КУЛІШ.
м. Луцьк.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці села Пісківки (Київщина) написали про те, що місцевий склотарний завод забруднює своїми відходами річку Піщанку. Лист був опублікований у «Перці» № 6.

Як повідомив голова Бородянського райвиконкому т. Поливода, таке справді було.

Щоб не забруднювати річку, дирекція Пісківського склозаводу має побудувати очисні споруди.

★ У номері 6-му «Перця», у розділі «Клуб губителів природи», писалося про зволікання будівництва очисних споруд Березанської птахофабрики та Баришівського шкірзаводу № 15.

Заступник начальника Головцентрпромбуду Міністерства промислового будівництва УРСР т. Никифоров сповістив редакцію, що нині на Березанській птахофабриці роботи ведуться з таким розрахунком, щоб будівництво очисних споруд закінчити у III кварталі 1967 року.

Такі ж строки визначено і для будівництва очисних споруд на Баришівському шкірзаводі № 15.

★ Голова Золотоніського районного товариства мисливців та рибалок Король Ю. О. покриває браконьєрів і сам порушує правила полювання. Про це розповідалося у № 7 журналу (замітка «Після нальоту»).

Прокурор Черкаської області т. Лисенко повідомив редакцію, що факт браконьєрства встановлено. Ствердилось і те, що Король Ю. О. цей факт приховав.

Черкаська обласна рада Українського товариства мисливців та рибалок розглянула матеріали розслідування і вивела Короля з членів облради УДТМР.

Збитки, завдані державі на 200 крб., — повністю відшкодовано за рахунок винуватців. Браконьєри також оштрафовані.

★ Про те, як працівники Сімферопольського ДБУ-48 Бродський М. Я., Бакумов П. І. та Медведєв В. С., порушуючи правила мисливства, полювали на зайців з-під фар, розповідалося у розділі «Клуб губителів природи» («Перець» № 9).

Помічник прокурора міста Сімферополя т. Леликов повідомив, що цих браконьєрів оштрафовано на 46 крб. 67 коп. кожного. Гроші стягнуто, а мисливську рушницю у них відібрано.

★ У листі з Запорізького музикального училища повідомлялося про те, що викладач цього училища Шеїн — жене самогон.

На прохання редакції Запорізьке обласне управління охорони громадського порядку зацікавилось цим питанням.

Після перевірки начальник відділу управління т. Гончаров повідомив, що таке справді було. По партійній лінії Шеїну оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 17 (771) (на украинском языке). Підписано до друку 18. VIII. 1967 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 13561. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04024. Тираж 1.150.000.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Браконьєр.
(«Стършел» — Софія).

Керівництво на відстані.
(«Ойленшпігель» — Берлін).

Ізраїльська агресія очима зарубіжних карикатуристів

Чують нафти дух...
(«Шпильки» — Варшава).

— Цей хлопець уже під мухою. Добавимо йому ще.
(«Берлінер Цейтунг» — Берлін).

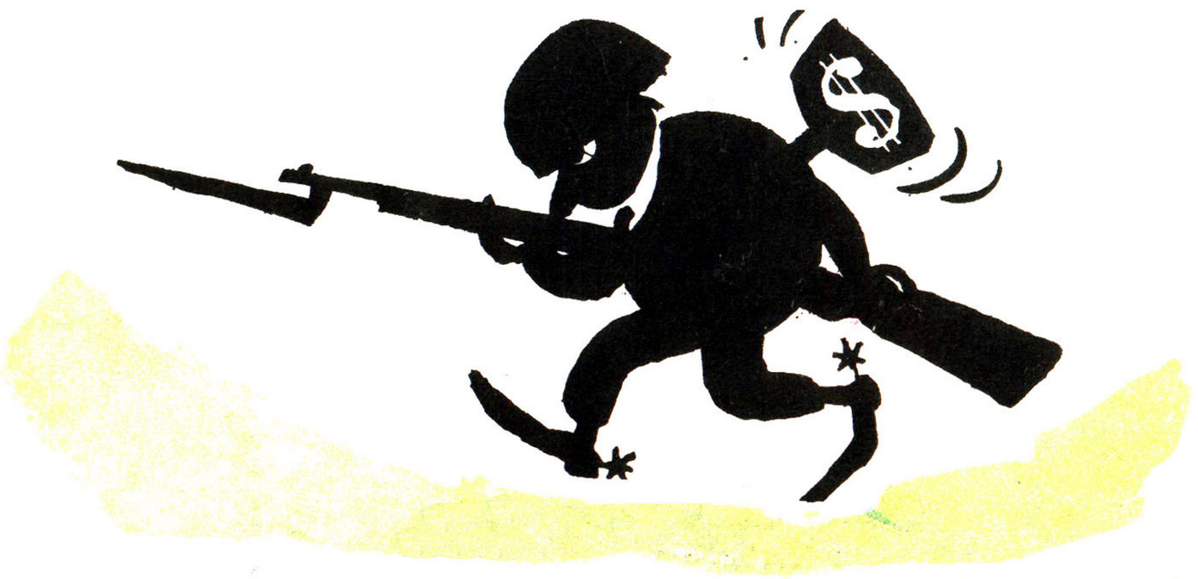

Ізраїльський автомат і заводний ключик до нього.
(«Стършел» — Софія).

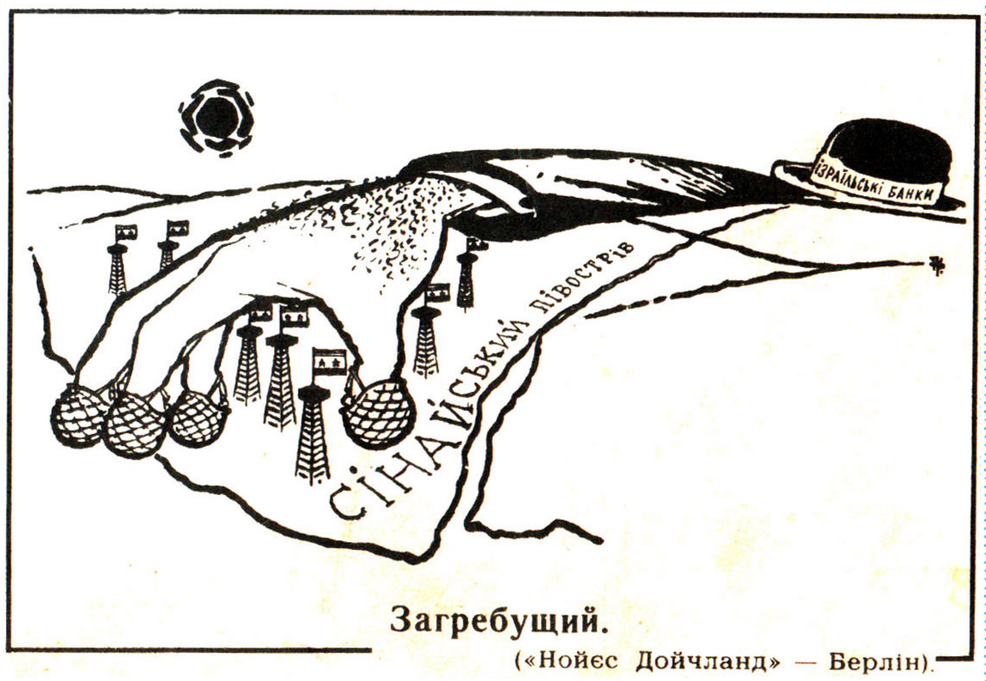

Загребущий.
(«Нойєс Дойчланд» — Берлін).